

Различен вид правила

Почти сигурно е, че след като се освободят от вярата във „Властта“, общностите ще разработят „правила“, които на пръв поглед ще заместят онова, което днес наричаме „закони“. Но ще има фундаментална разлика. Както легитимно, така и полезно е да се напишат и публикуват, за да бъдат видени от всички, изявления за последствията от извършване на някои неща. Например, хората в един град могат да обявят, че ако бъдете хванати да крадете в техния град, ще бъдете подложени на принудителен труд, докато не изплатите в троен размер онова, което сте откраднали от своята жертва. Или хората от някой квартал могат да обявят, че ако ви хванат там да карате кола в нетрезво състояние, ще ви отнемат колата и ще я бутнат в някакво езеро. Но, въпреки че такива декрети биха съдържали заплахи, те биха се различавали фундаментално от онова, което днес се нарича „закони“, по няколко причини:

1) Хората, които всъщност отправят заплахите – онези, които решават какво възмездие *лично* те биха сметнали, че имат право да наложат на онези, които вредят или застрашават техните близки – биха поели сами отговорността за отправянето и изпълнението на такива заплахи.

2) Заплахите не биха изисквали никакви избори или консенсус. Един човек или хиляда души заедно биха могли да издадат предупреждение в следната форма: „Ако те хвана да правиш *това*, аз ще ти направя *това*“. Заплахите не биха били смятани за „волята на народа“, а само като изявление за намеренията на онези, които фактически са издали това предупреждение.

3) Легитимността на такива заплахи би била оценена не по това кой отправя заплахите, а по това, дали последствията от заплахите (в очите на наблюдателя) са

адекватни за извършеното престъпление. Никой не би чувствал каквото и да било задължение да се съгласи с такава заплаха или да ѝ се подчини, ако тя изглежда несправедлива или неоправдана.

4) Такива предупреждения не биха претендирали за това, че променят морала или че се справят с някакви нови „престъпления“, нито пък който и да било би сметнал такива предупреждения за легитимни просто защото са издадени (начина, по който хората днес възприемат авторитарните „закони“). Вместо това такива предупреждения биха представлявали просто изявления за онова, което онзи, който отправя заплахите, смята, че е справедливо. Следователно, вместо да бъде по авторитарната формула „С настоящето *обявяваме* следното за незаконно“, предупреждението е по този шаблон: „Смятам, че ако направиш *това*, аз имам правото да реагирам по *този* начин“.

Много хора, приучени към преклонение пред „авторитета“, биха се ужасили от един такъв нецентрализиран метод на човешко взаимодействие, в което всеки може да участва. „Но какво ще стане“ – ще попита етатистът, – „ако някой напише заплаха, която гласи: Ако не харесвам религията ти или прическата ти, или избора ти на храна, ще те убия?“ Като разгледаме този въпрос в контекста на общество, което все още страда от суеверието, наречено „авторитет“, и в контекста на общество, *свободно* от такова суеверие, просто ще видим колко наистина опасно е суеверието, наречено „авторитет“. Истина е, че при отсъствие на вяра във „Властта“ един индивид може неоправдано да заплаши с насилие в някои ситуации. Въпросът не е, че всеки човек автоматично ще започне да мисли и да се държи подобаващо, ако няма управници, а че такива пагубни склонности у човешките същества биха били далеч по-малко опасни и разрушителни *без* вярата в „авторите-

та“, която да ги прави легитимни.

Например, да сравним какво се случва, когато някои индивиди пламенно се противопоставят на консумацията на алкохол, и когато „авторитетът“ я забранява. Възможно е (макар и малко вероятно) някой индивид в общество без държава да декларира на своя отговорност: „Смятам, че консумацията на алкохол е грях, и ако разбера, че пиеш, ще отида в къщата ти с пушка, за да те вкарам в правия път“. Всеки човек, който направи това, почти със сигурност трябва да бъде убеден, ако не с любезни аргументи, то чрез заплахата за ответно насилие, че не трябва да изпълнява заплахата си и че трябва да спре да отправя такива заплахи. Явно, че един човек не може да наложи гнет върху милиони консуматори на бира. Дори много малко от другите хора, които също смятат пиенето на алкохол за грях, дори и да са мнозинство, биха смятали, че имат право да се опитват насилствено да налагат своите виждания на други хора. Независимо от това, дали признават, че такава агресия е неоправдана, или просто се плашат от онова, което може да им направят, ако опитат да извършат такава агресия, и в двата случая конфликтът с използване на насилие трябва да бъде избегнат.

А сега да предположим, че група хора, наричаща се „Власт“, декларира, че алкохолът е „незаконен“ и създава тежко въоръжена банда от служители, които да преследват и затварят всеки, който бъде хванат да притежава алкохол. Тъй като това действително се е случило, не е необходимо да правим хипотези за резултатите. С обещание да бъдат излекувани повечето от болестите на обществото и с обществена подкрепа, управляващата класа на САЩ прие през 1920 г. „закон“ за забрана на алкохола. Консумацията на алкохол продължи, леко намалена, и тогава внезапно се появи черен пазар за производство и пласиране на алкохол.

Извънредно много печелившият но „нелегален“ пазар доведе до конфликти с използване на насилие, до рязко увеличаване на организираната престъпност и на други престъпления и до широко разпространена корупция във „Властта“, както и до жестоки опити да се смаже търговията с алкохол. Виждайки истинските резултати от забраната, мнозинството хора скоро се опълчиха срещу нея и поискаха отмяна на Осемнадесетата поправка, която позволяваше забрана на федерално ниво. И, разбира се, след като забраната беше премахната, *цялото* свързано с нея насилие – и насилието от страна на „Властта“, и частно насилие – престана.

От този пример, както и от безброй други, може да се види, че, оставени на своя глава, повечето хора няма да се опитат насилствено да налагат предпочитанията си на другите хора, но трябва да положат усилия, за да избегнат конфликтите, в които се използва насилие. Обаче, ако има „Власт“, тези хора могат насилствено да наложат своята ценностна система на другите хора, те с удоволствие ще я молят да правят така и няма да чувстват срам или вина за това, че постъпват така. Ако всеки човек, който отпрати или направи опит да изпълни заплаха (или „правило“, както може да бъде наречена), трябва да поеме лична отговорност за това, че е постъпил така, и трябва сам да поеме риска, то много малко хора биха били толкова готови да заплашват своите съседи. Но когато му се даде средството на „авторитета“, всеки човек, който вярва във „Властта“, редовно заплашва всички свои съседи и не поема никаква отговорност и не поема никакъв риск, когато прави това. Казано накратко, вярата в „авторитета“ превръща всеки, който вярва в него, в разбойник и страхливец.